

— Примасъ Василий, Илища, Георги... Всички настояватъ да замина. Това е волята имъ... А ти, ти трѣбва да се покажешъ примиренъ. Трѣбва отново да вземешъ властъ и сила въ рѣцетѣ си. Войската... Защото и безъ това всичко е разрушено... — тя пакъ се озърна и каза бързо — Идате! Още само една дума. Слушай... Радуде... Помни, че където и да бѣда, каквото и да се случи... Никога... Никога...

Тя млъкна. Стражитѣ стояха задъ нея. Съзри изгаряха лицето ѝ. Тя залепи лице въ студенитѣ желѣза, препъхна рѣце презъ решетката. Радулъ ги стисна силно, до болка. Чуха се нови стѣпки.

Въ полумрака излъкна тънката снага на царя.

Мария бързо се отдръпна, изтича край Борила, изчезна, безъ да се обърне нито веднѣжъ.

Ти трѣбва да се покажешъ примиренъ... — бѣ казала тя. Радулъ стисна очи, сви юмруци. Кървава мъгла го обви отвсѣкъде. За смъртъ, за смъртъ бѣха готови рѣцетѣ му. А не за приятелство. Съ тия си рѣце бѣ могълъ да го удуши. И той цѣлъ потрепера когато чу ненавистния гласъ. Гнѣвенъ пламъкъ пробѣгна по тѣлото му. Жилитѣ на врата му се издуха. Ала решетката бѣ между тѣхъ.

— Надѣвамъ се, че ще се откажешъ отъ буйности, Радуде. Въ всѣки случай, ще бѣдешъ пуснатъ на свобода чакъ когато Мария се вѣнчае въ Константиновградъ. Не бѣше такава желанието ми. Прости, че не мога да устоя на думата си. Ала нуждитѣ на царството ми сѣ по-важни и стоятъ надъ всичко друго. Ето — и Мария дори се примири. Такава е била сѣдбата ви. Ще се видимъ пакъ, Радуде. Надѣвамъ се, като добри стари приятели.

Момъкътъ захапа до кръвъ устни. Не каза нищо. Нищо отъ това, което ехтѣше въ него като дълъгъ, бѣсенъ викъ на нечовѣшка омраза.

Той живѣше само за деня, когато би могълъ съ собственитѣ си рѣце да извади очитѣ на ненавистния узурпаторъ.